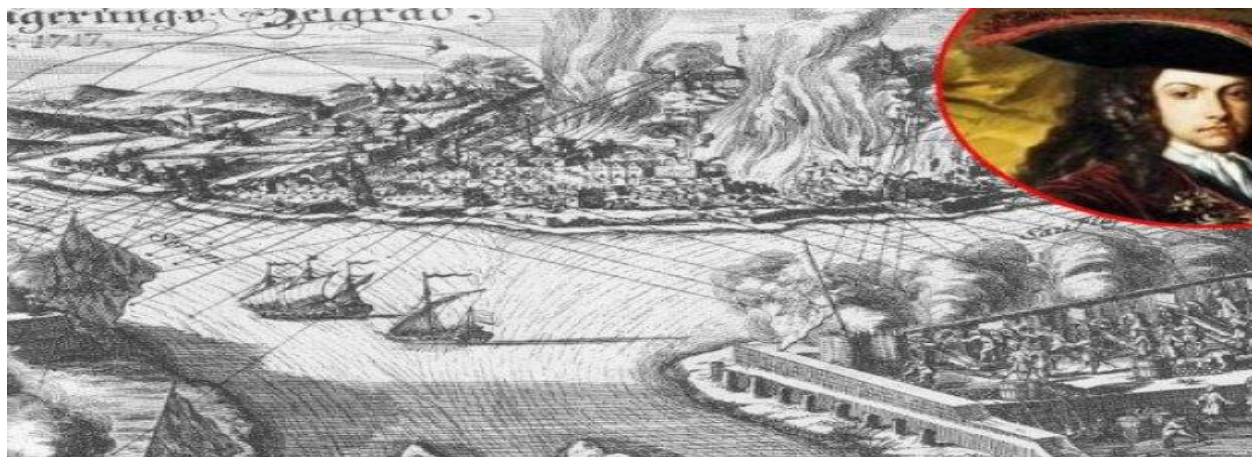

КРАЉЕВИНА СРБИЈА је постојала још 1718. године

Француски мислилац Шарл Морас сматрао је да права монархија долази из народских корена и да у модерној Европи постоје само две нације са домаћим династијама: Французи са својим Капетима и Срби са Обреновићима и Карађорђевићима.

Чини се да српски народ инстинктивно размишља као и чувени “галски” филозоф, због чега је потпуно заборавио на **чињеницу да је Краљевина Србија постојала и у 18. веку, између 1718. и 1739. године**, када је њен монарх био бечки господар, император Светог римског царства, краљ Угарске и Чешке и надвојвода Аустрије – Карло VI.

Настала на таласу хабзбуршких контра-османских освајања од краја 17. века, формирана је 1718. године захваљујући прегалништву бечке ратне машинерије и српских добровољаца који су Турску довели пред свршен чин Пожаревачким миром. Тада су се долином Мораве поново зачула звона наших цркава, после више од 250 година тишине.

У првих пар година, новостворена Краљевина Србија имала је војну управу на челу са грофом Одвијером, а од 1720. и грађанску Администрацију Србије која је била лично царско власништво.

На челу ње је био гувернер који се званично звао председник администрације и који је имао два саветника, једног грађанина и једног војника. Улогу гувернера прво је играо фелдмаршал Карло Александар, принц од Виртемберга, да би га 1733. заменио гроф генерал фон Шметау, кога је три године касније заменио фелдмаршал гроф де Валис.

Административна и судска власт су биле у војним рукама, која је била потчињена Дворском ратном већу, док се финансијама бавила комора потчињена Дворском коморском већу. Према је администрација доста зависила од одобрења двора, понекад их је и само обавештавала о већ донесеним готовим одлукама.

Србија је била подељена на 15 дистриката, односно округа, провизората, којим је управљало 11 провизора. Поједини провизори су владали двама дистриктами. Дистрикти су се делили на кнежине, а кнежине на села. Провизор, задужен са административну, судску, полицијску и финансијску власт, владао је уз помоћ жупана као првог помоћника и заменика, и два до три ибрајтера.

Кнежинама су владали оборкнезови, а селима кнезови. Према су и једни и други задржани из турских времена, порекло префикса “обор” вероватно је немачко и долази од речи “обер”, што значи “над”, “изнад”. Према је једна трећина села у Србији пуста, остала плаћају порез на земљиште комори, с обзиром да је Беч једини феудалац у земљи.

Осим “коморских”, постојала су и “хајдучка” села. Наиме, у питању су села разасута уз границу и главне путеве којих је по дистриктами био неравномеран број, од само два до чак 15. Она су имала повластице, али им је задатак био да чувају границу, путнике и скоротече, односно поштаре.

Београд је подељен на српску и немачку општину. Срби имају свој збор угледника и општински одбор са кнезом, односно биромом, који је уједно и судија.

Седиште војске је, логично, било у Београду, где су били смештени гренадири и пешадија, уз три коњичке дивизије у Шапцу, Ваљеву, Руднику и Јагодини. Српска милиција је била организована у петнаест капетаната, на челу са оберкапетаном Вуком Исаковићем, главни протагонистом гласовитог романа Милоша Црњанског, “Сеобе”.

Краљевина Србија је пропала Београдским миром из 1739. године, када су Отомани ратом успели да поврате све изгубљене територије јужно од Саве и Дунава, као и Малу Влашку. Србе је опет погодило разарање, убијање и протеривање. Иза Аустријанаца нам је остала обновљена Београдска тврђава, капија Принца Еугена на Доњем Калемегдану, али и најстарија зграда у Београду која се налази на самом почетку Душанове улице на Дорћолу.

За време Кочине крајине 1788. године долази до краткотрајне обнове власти Аустрије на нашој груди, али се она гаси три године доцније.

Следећи пут Хабзбурговци ће покушати да овладају долином Мораве 1914. Четири године касније Срби ће их због тога уништити, и прекинути њихово осам векова дуго господарење Средњом Европом.

Напомена: Мит о 500 година дугом ропству под Турцима већ је почео да се руши, силином прсте математике, те сада велики број људи схвата да је ропство трајало 350 година. Иако велики део Моравске Србије – која је касније постала устаничка под Карађорђем и Милошем – попут источне Србије која је била припојена Темишварском банату те западне и јужне која су остале у Турској, није био у оквиру ове државе, ова 21 година полуаутономије под Бечом додатно смањује ту цифру.

(Курир)